

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 634/2025
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Срећковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К.бр.292/23 од 07.10.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-44/25 од 03.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Срећковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К.бр.292/23 од 07.10.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-44/25 од 03.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу К.бр.292/23 од 07.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени за време од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име доспелих обавеза малолетног оштећеног исплати износ од 440.000,00 динара и на плаћање трошкова кривичног поступка – паушала и трошкова насталих пред ОЈТ у Аранђеловцу, као и да законском заступнику малолетног оштећеног на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 191.250,00 динара, док је законски заступник малолетног оштећеног упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-44/25 од 03.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Аранђеловцу К.бр.292/23 од 07.10.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Драгана Срећковић поднела је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 11) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. ЗКП али из образложења захтева произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и због повреде закона из члана 441. став 4. ЗПП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене наводи изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је окривљени осуђен за период за који је кривично гоњење застарело имајући у виду да је окривљени осуђен да је извршио радњу кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ у периоду од 01.04.2011. године – 22.08.2023. године, за које кривично дело кривично гоњење застарева за три године у односу на оптужење.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, окривљеном је стављено на терет и оглашен је кривим да је кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ извршио у периоду од 01.04.2011. до 22.08.2023. године, а ради се о кривичном делу код кога је могуће да се радња извршења предузима у току дужег временског периода, при чему се временом његовог извршења сматра време када је довршена радња извршења, а што је последњег дана престанка противправног стања, а то је у конкретном случају дан 22.08.2023. године. Дакле, имајући у виду да се рок застарелости кривичног гоњења рачуна од престанка противправног стања, у конкретном случају од дана 22.08.2023. године, то је по налажењу Врховног суда, очигледно да у време доношења побијаних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К.бр.292/23 од 07.10.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-44/25 од 03.03.2025. године није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па се стога супротни наводи браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, (иако је у захтеву нумерише као повреду закона из члана 439. ЗКП) због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, али у образложењу наведене повреде бранилац суштински полемиче са чињеничним утврђењима суда везано за извршност парничне пресуде и наводи да пресуда П2 1137/10 од 18.03.2011. године никада није постала извршна јер није уручена окривљеном, те да суд није неспорно утврдио датум извршности парничне пресуде.

Такође бранилац окривљеног као разлог подношење истиче и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим у образложењу наведене повреде суштински оспорава чињенично стање у правноснажним пресудама наводима да је пуномоћнику малолетног оштећеног досуђен превисок износ трошкова поступка.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Срећковић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић